

Janines partner lijdt onder het alleen zijn 'MIJN DROOMBAAN OF DE LIEFDE?'

Janine (34) heeft sinds drie jaar de baan van haar dromen en reist voor haar werk de hele wereld over. Haar partner Marie-Louise (34) is het echter beu om steeds alleen thuis te zijn en dreigt haar zelfs te verlaten. Moet Janine kiezen voor haar baan of haar relatie?

“Marie-Louise en ik leerden elkaar kennen tijdens onze studies. Ze zat op dezelfde school als ik, maar volgde een andere richting. Het was geen liefde op het eerste gezicht, maar we trokken wel naar elkaar toe. Ze is zorgzaam en lief, dat sprak me in haar aan. Na een jaar voelde ik voorzichtige vlinders in mijn buik. Dat verwarde me, ik had tot dan toe alleen relaties met jongens gehad. Daarom duurde het nog eens een jaar voordat we een stelletje werden. Dat is nu dertien jaar geleden.

Opposites attract, zeggen ze weleens, en dat was in ons geval echt zo. Marie-Louise loopt het liefst in jurkjes met een bloemenprint en met een haarband in haar lange haar. Ik hou van een mooie, strakke broek met een stoere blouse erop en loop al jaren rond met een korte kop. Op haar vrije dagen zit Marie-Louise het liefst met haar handen in de aarde te wroeten of staat ze in de keuken een taart te bakken. Ik pak mijn racefiets of spreek met iemand af op de tennisbaan.

Samen maken we lange wandelingen, bezoeken we familie en vrienden en gaan we regelmatig uit eten of een weekendje weg, maar daarnaast hebben we dus ook echt nog onze eigen interesses en bezigheden.

Ook op werkgebied zijn we heel anders. Marie-Louise werkt drie dagen in de week in de zorg. Ze wil ook tijd houden voor andere dingen. Ik werk bij een grote multinational - in een meer dan fulltime functie. Drie jaar terug werd ik op een internationale salesfunctie gezet. Mijn klanten zitten overal op de aardbol, dus moest ik regelmatig het vliegtuig pakken om hen op te zoeken. Een paar keer per maand ben ik wel een paar dagen weg. Het is echt een droombaan. Ik zie veel van de wereld. Vooral in het begin kwam ik laaiend enthousiast thuis om alles tot in detail aan Marie-Louise te vertellen. Eerst vond ze dat nog wel leuk, maar na een tijdje leek ze haar interesse te verliezen. Ik vroeg haar hoe dat kwam.

‘Doordat jij zo veel verhalen hebt, lijkt het net alsof ik nooit

iets meemaak,’ zei ze nukkig. ‘Ik heb gewoon weer spreekuur gehouden in mijn kantoor, met uitzicht op het bloemenperk. Het regende nog ook. En dan kom ik ’s avonds thuis en dan is het zo leeg hier!’

Dat kon ik natuurlijk wel begrijpen, dus zochten we samen naar oplossingen. Ik stelde voor dat ze een keer zou meegaan op een zakenreis, op onze eigen kosten natuurlijk. Dat heeft ze drie keer gedaan, maar daarna was de lol ervan af. ‘Loop ik daar in mijn eentje rond in een stad waar ik niks heb te zoeken,’ zei ze na de derde keer. ‘’s Avonds samen dineren en uitgaan vond ze niet genoeg. Dat werkte dus niet.

Vervolgens stelde ik voor dat ze op de dagen dat ik weg was wat vaker bij familie of vrienden zou gaan eten. Dat deed ze, maar ook dat pakte niet goed uit. Bij de één moest ze na het eten al naar huis omdat er gesport moest worden en bij haar zus vond ze het niks, omdat de kinderen rond etenstijd zo druk waren dat er geen normaal gesprek mogelijk was. Ze kon ook altijd bij haar moeder terecht, maar die heeft zo haar eigen rituelen met haar vaste tv-programma's.

‘Sluit je dan aan bij een club. Of zoek een extra hobby, iets waar je blij van wordt,’ opperde ik.

‘Alsof dat de oplossing is. Het verandert niets aan het feit dat het huis nog steeds leeg is als ik thuiskom.’

Toen wist ik het ook niet meer. Ik heb nu eenmaal een drukke baan waarvoor ik vaak van huis ben en kan mezelf niet in tweeën splitsen.

Stapje terug

Maar dat is nu juist het probleem voor Marie-Louise, zo blijkt. Ze vindt dat ik te veel werk en te weinig tijd voor haar heb.

‘Ik ben drie dagen gaan werken om tijd voor mijn hobby's te hebben, maar ook tijd voor jou,’ merkte ze een paar maanden geleden op. ‘Het komt alleen van mijn kant.’

‘Maar als ik er ben, dan ben ik er toch ook echt voor jou?’ zei

ik. ‘Dan doen we toch genoeg leuke dingen?’

‘Ik wil met iemand samenleven. Samen! Nu kom je thuis, rust je uit van je werk, vaak zelfs nog met je laptop voor je neus, en voordat ik het weet, ben je weer weg. Alles doe ik alleen. Ik run het hele huishouden hier!’

‘En daar ben ik jou zo ontzettend dankbaar voor! Want daarom kan ik het werk doen dat ik zo fantastisch vind. Maar ik beloof je: als ik thuis ben, geen laptop meer. En ik zal wat meer in huis doen en samen met jou! Ik pakte haar beet en probeerde haar te omhelzen, maar ze trok zich terug.

‘Ik meen het, Janine. Je werk moet een tandje lager en in onze relatie moet er een tandje bij. Anders is het voor mij helemaal geen relatie meer.’

De boodschap was duidelijk. Een stapje terug in mijn werk dus. Dat was bijna niet te doen, maar ik deed mijn best. Geen laptop meer als ik thuis was en de reisjes die ik maakte, hield ik zo kort mogelijk. Soms nam ik zelfs ’s avonds laat een vliegtuig en reisde ik midden in de nacht naar huis om zo snel mogelijk terug te zijn.

Briefje

Ik dacht dat het goed ging, dat ik me van mijn goede kant had laten zien, maar gisteren kwam ik terug van een paar dagen Madrid en Marie-Louise was niet thuis. Haar spullen waren weg, er lag alleen een briefje op tafel. Je focus ligt op je werk, niet op mij. Daarom focus ik ook niet meer op jou. Dat was alles wat erin stond. In tranen belde ik haar.

‘Jij hebt een relatie met je werk, niet met mij,’ was haar verklaring. ‘Maak het uit met je werk en dan kunnen we weer denken aan een toekomst samen.’

Mijn hart breekt als ik denk aan een leven zonder haar, maar ook als ik denk aan een leven zonder deze fantastische baan. Jaren heb ik ervoor gewerkt, ik voel me als een vis in het water. Moet ik dat echt opgeven voor de liefde? ■